

POSTANOWIENIE

23 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 23 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku L.K.

z udziałem I.N. i T.K.

o zasiedzenie udziałów we współwłasności nieruchomości,

na skutek wniosku I.N. i T.K. o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2025 r., I CSK 3848/24,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 grudnia 2025 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczyni. W postanowieniu tym nie orzeczono o kosztach.

Pismem z 2 marca 2026 r. uczestniczki wniosły o uzupełnienie przywołanego postanowienia Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2025 r. przez orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek jako niezasadny podlegał oddaleniu.

Stosownie do art. 351 § 1 k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Regulacja ta znajduje także zastosowanie do uzupełnienia postanowienia (art. 361 k.p.c.), w tym do orzeczeń tego rodzaju wydawanych w postępowaniu kasacyjnym (art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

Nie budzi wątpliwości, że uzupełnienie postanowienia może dotyczyć także rozstrzygnięcia o kosztach procesu (odpowiednio o kosztach postępowania kasacyjnego), jeżeli strona wniosła o ich zasądzenie, a sąd o nich nie orzekł (zob. postanowienie SN z 1 lutego 2024 r., I CSK 4118/23).

Przesłanką uzupełnienia orzeczenia jest stwierdzenie jego niekompletności (zob. postanowienie SN z 28 września 2021 r., I USK 45/21).

Z akt sprawy wynikało, że odpowiedź na skargę kasacyjną, wniesiona przez pełnomocnika uczestniczek do Sądu Okręgowego w Poznaniu, została zwrócona, na podstawie art. 132 § 1 k.p.c., zarządzeniem z 12 listopada 2024 r. (k. 530). Następnie zarządzeniem z 21 listopada 2024 r. (k. 541) prawidłowo stwierdzono, że brak jest podstaw do zastosowania art. 130^{1a} k.p.c. do pisma procesowego uczestniczek datowanego na 19 listopada 2024 r. określonego jako odpowiedź na skargę (k. 532-538). Pismo to nadal nie zawierało bowiem oświadczenia o doręczeniu odpisu pisma drugiej stronie albo o jego nadaniu za pośrednictwem operatora, o którym mowa w art. 165 § 2 k.p.c. (art. 132 § 1 k.p.c.). Konsekwentnie Sąd Okręgowy w Poznaniu w odezwie z 22 listopada 2024 r. nie przedstawił Sądowi Najwyższemu ww. odpowiedzi na skargę kasacyjną (k. 542).

Uczestniczki nie wniosły skutecznie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W konsekwencji w sprawie nie został przez nie złożony wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego i nie było podstaw, aby orzekać w tym przedmiocie we wskazanym postanowieniu SN z 22 grudnia 2022 r., co uzasadnia oddalenie wniosku o jego uzupełnienie.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji (art. 351 § 1 w zw. z art. 361 i w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

Maciej Kowalski

(a.z.)

[SOP]